

De Ster



De lente is in het land.

15 April 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 4



INHOUD :

	Blz.
De grote afval, door Ezra Taft Benson	99
Eerbied, door John P. Lillywhite	104
Het Boek van Mormon, door Michael J. Bennett	107
De geschiedenis van onze Zendingen	110
Machtige tonen stijgen ruisend naar omhoog, door Evan M. Wylie	112
Lid van het Microfilmcomité bezocht ons land	117
Aan het meisje mijner dromen	118
Geloof, door Alice Nahon	121
Genealogische Vereniging	123
Aankomst en Vertrek	124
Gebeurtenissen in de Zending	126
Een geloofsbelijdenis voor iedere dag	128

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE GROTE



ARVAAL

door Ezra Taft Benson, van de Raad der Twaalven.

Enige maanden geleden ontving ik na de algemene conferentie der Kerk, die wij toen juist gehouden hadden, een brief van een jongeman uit deze stad. Een opmerking over het zendingswerk had diepe indruk op hem gemaakt. Na verklaard te hebben, dat hij geen lid van de Kerk was, stelde hij deze vraag in zijn brief: „Waarom zendt gij, aanhangers van het Mormoonse geloof, zendelingen uit in de wereld, in 't bijzonder tot de christelijke naties? Waarom bepaalt gij uw programma niet tot de heidense volkeren?”

Met Gods hulp zou ik gaarne zo mogelijk een antwoord geven op die vraag.

Alle secten, die het christendom belijden, geloven algemeen dat Jezus Christus gedurende Zijn goddelijke zending hier op aarde Zijn Kerk stichtte. Hij kwam in een periode, die betrekkelijk vreedig was. De godsdienstige wereld was in twee kampen verdeeld — de heidenen, die ver-

schillende secten waren toegegaan, en de Joden. Alleen de Joden aanbaden de ware, levende God. Zelfs zij waren onderling verdeeld; de voornaamste groepen bestonden uit de Farizeërs, Sadduceërs en Esseërs. Er bestond eveneens een mengeling van Joodse en heidense filosofieën in de Samaritaanse groep. Doch Christus kwam met de boodschap, dat de Mozaïsche wet in Hem vervuld was. Hij bracht een hogere wet, een wet van liefde, het Evangelie van liefde, en Hij stichtte Zijn Kerk. Hij koos ambtenaren. Wij lezen van apostelen, zeventigers, bisschoppen, ouderlingen, priesters en diakenen, en een van deze leidende leden zei later, dat deze ambten in de Kerk moesten blijven tot:

„.....de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw des lichaams van Christus;

„Totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon van God.”

Efeze 4 : 12-13.

De Meester koos de Twaalven. Hij gaf hun een naam. Hij zond hen uit met de boodschap: „Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.“ Zij gingen naar de verloren schapen van het huis Israëls en later, na hiertoe een goddelijk gebod ontvangen te hebben, ook tot de heidenen. Anderen werden geroepen en de zeventigers kwamen terug van hun eerste zending, zich verheugend over het feit, dat zelfs duivelen in de naam van Jezus Christus aan hun wil onderworpen waren geweest.

Onder de leden heerste een geest van eenheid, een geest van broederlijke liefde, een saamhorigheidsgevoel. Zij genoten vele geestelijke gaven. Eenvoudige verordeningen werden bediend door mannen, die de autoriteit daartoe bezaten en op de juiste wijze waren aangesteld. De bediening der apostelen droeg in alle opzichten het stempel, dat zij de goddelijke autoriteit bezaten om de evangelieboodschap uit te dragen en de verordeningen van het koninkrijk te bedienen. Zij gingen uit zonder betaling te eisen, want de Meester had gezegd: „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het dus ook om niet.“ Petrus, als de oudste apostel, leidde de werkzaamheden van de Kerk.

In het jaar 44 na Christus werd een raad der Kerk bijeen geroepen te Jeruzalem. Deze werd door Petrus gepresideerd. Volgens de verslagen werden op deze conferentie onder de inspiratie van de Heilige Geest enige moeilijkheden recht gezet. Later verspreidden de apostelen zich en voorzover wij weten kwamen zij nimmer meer in een algemene

conferentie te samen. De werkzaamheden van Paulus bepaalden zich tot de omgeving van Antiochië, doch in het tijdperk van 68 tot 100 na Christus schijnen de meesten der oorspronkelijke apostelen, die de autoriteit bezaten om het koninkrijk te leiden — en handelend op te treden ten behoeve van de Kerk — van de aarde verdwenen te zijn.

De vervolgingen bleven aanhouden, er kwam scheuring in de kerk en politieke invloeden deden zich gelden. Volgens de schrijvers uit de tweede eeuw, die gewoonlijk door vele godsdienstleiders van heden stilzwijgend voorbijgegaan worden, waren de leerstellingen gedurende een groot deel van de eerste en tweede eeuw na de komst van onze Heiland orthodox. Doch zelfs in deze periode waren er bewijzen, die wezen op een afwijking van de ware leer. Toen Constantijn de troon van het Romeinse keizerrijk besteeg, heerste er een geest van verdraagzaamheid ten opzichte van alle bestaande godsdienstige richtingen. Ten slotte werd deze verdraagzaamheid ten opzichte van de christenen zo groot, dat Constantijn zelf min of meer hun zaak was toegedaan.

Grote veranderingen grepen nu plaats. Sommigen willen ons doen geloven dat ongeveer in deze tijd de bisschop van Rome het hoofd der Kerk werd. Er waren vele bisschoppen, die plaatselijke groepen bestuurden — kerken noemde men deze groepen — doch geen hunner had de autoriteit om de zaken der Kerk te leiden, zoals de apostelen die gehad hadden. Uit historische verslagen is komen vast te staan,

dat er minstens twee bisschoppen van Rome stierven vóór de Apostel Johannes. Klaarblijkelijk was er een in leven toen Johannes zijn laatste grote openbaring ontving, die in het boek der Openbaringen is opgetekend. Geen hunner had de autoriteit — noch matigde zich die aan — om de Kerk te besturen, die Christus en Zijn apostelen gesticht hadden.

In de Raad, in 325 na Christus door keizer Constantijn bijeen geroepen, welke de eerste conferentie was na die van Jeruzalem in 44 na Christus, waren slechts ongeveer eenzesde van alle bisschoppen aanwezig. Ons wordt zelfs gezegd, dat de bisschop van Rome helemaal niet aanwezig was in deze belangrijke bijeenkomst. De keizer leidde de raad, hoewel hij zelfs niet gedoopt was. Volgens de in ons bezit zijnde verslagen was er geen eenheid en geen inspiratie van de Geest, doch dwang en kuiperij werden aangewend om politieke eenheid teweeg te brengen voor politieke doeleinden. Onze betrouwbaarste bronnen vermelden zelfs, dat eerst ongeveer omstreeks 354 na Christus de Apostel Petrus aangeduid werd met de titel bisschop.

Doch reeds lang voor deze tijd was gebleken, dat een afval gaande was. De verdraaiing van de eenvoudige beginselen van het Evangelie, het introduceren van heidense filosofieën, de niet geautoriseerde toevoeging van bepaalde door de mensen uitgevonden ceremoniën, de wijzigingen in de organisatie en het bestuur, traden steeds meer in het licht.

Het is niet mogelijk in deze korte

tijd de veranderingen tot in de finesses te bespreken, doch laten wij als voorbeeld de verordening van de doop nemen, die bediend werd door onderdompeling door hen, die de autoriteit daartoe bezaten, en welke verordening gevolgd werd door het opleggen der handen van de gedoopte leden, waardoor de Heilige Geest op hen werd bevestigd. Kort na het heengaan der apostelen werd deze verordening geheel veranderd. De wijze van dopen werd veranderd. Er brak een tijd aan, waarin de doop werd erkend, zelfs al werd hij bediend door mannen, die geen autoriteit bezaten en dit zelfs ook niet bekeerden. Men ging zelfs zo ver met te zeggen, dat autoriteit eigenlijk niet nodig was. Het dopen van kleine kinderen werd ingevoerd. Volwassenen, die gedoopt werden, behandelde men enige tijd als kinderen en kregen slechts melk en honing te eten. Het gebruik van olie werd bij het bedienen van de verordening ingevoerd.

De heilige verordening van het avondmaal werd veranderd, die eenvoudige, indrukwekkende verordening, welke door de Meester werd ingesteld. De leer der transsubstantiatie werd onderwezen, evenals afgodendienst en het aanbidden der emblemen. Het verkiezen van ambtenaren werd gewijzigd. Aanstellingen geschieden door de Apostelen, die de autoriteit daartoe bezaten. Het beginsel van algemene stemming werd niet meer toegepast, hetwelk in de vroegere Kerk was beoefend. De leden der Kerk werd verboden de Schrift te lezen, hoewel de Meester had gezegd: „Onderzoek de schriften,

want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben.” (Joh. 5 : 39).

Vele andere practijken werden ingevoerd, waarvan een der ernstigste, en, naar ik zeker weet, een, die het afschuwelijkst was in de ogen van God, het verkoopen van aflaten was. Deze practijk was gebaseerd op een valse theorie van verdienste — dat sommige heiligen en anderen door hun goede werken meer tot stand gebracht hadden dan nodig was voor hun zaligheid — dien-tengevolge was er een schat beschikbaar, waaruit anderen zouden kunnen putten, die door hun boosheid tekort schoten wat de vereisten voor hun zaligheid betreft. De leer van onfeilbaarheid, de aanbedding van reliequien, de invoering van pracht, praal en ceremoniën, het gebruik van wierook en de aanbedding van martelaren, toont de betrekkelijke populariteit van sommige sprekers der kerk en zelfs het kopen van een ambt werd goedgekeurd en aangemoedigd. Afgunst, strijd en onenigheid voerden de boven-
toon. Deze toestand bereikte waarschijnlijk zijn hoogtepunt toen de bisschop van Rome de patriarch van Constantinopel excommuniceerde en deze op zijn beurt de bisschop van Rome uit de kerk wees.

Er bleven dus slechts kerken van mensen over, zonder enige autoriteit, die meenden het recht te hebben elkander te excommuniceren. De afval was nu zeker wel voltooid.

Als de herstelde Kerk verklaren wij, dat met het voorbijgaan van de apostolische periode in de Kerk een afval plaatsvond, dat de opvolging in de priesterlijke

ambten verbroken werd en de Kerk als een aardse organisatie, die onder goddelijke leiding haar werkzaamheden uitoefende, en de macht had officieel op te treden en de verordeningen te bedienen, ophield te bestaan. Dit is door de geschiedenis bevestigd. Wij verklaren eveneens, dat dit alles voorspeld was door de apostelen, toen zij in leven waren, en zelfs door de Meester gedurende Zijn aardse zending. De afval was reeds begonnen in de dagen van de Apostelen, die er vaak over spraken.

U bent waarschijnlijk welbekend met Paulus' opsomming van de toestand, toen hij de ouderlingen te Efeze voor de laatste maal ontmoette. Hij zeide:

„Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen.”

Hand. 20 : 29.

In zijn brief aan de Thessalonicensen:

„Dat u niemand verleide op eenigerlei wijze, want die komt niet (n.l. de tweede komst van de Meester), tenzij dat eerst de afval gekomen zij.”

II Thess. 2 : 3.

In zijn zendbrief aan de Galatiërs verklaarde Paulus, dat de afval reeds begonnen was, en hij verbaasde zich, dat zij zo spoedig zich afwenden van hem, die hen geroepen had, en zich overgaven aan een ander evangelie. Hij bestrafte hen en wees hun er op, dat er slechts één evangelieplan was. (Gal. 1 : 6-8).

Petrus sprak van

„.....valsche profeten, die onder het volk zijn geweest, gelijk ook onder u valsche leeraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen,
.....een haastig verderf over zichzelf brengende.”

II Petrus 2 : 1.

In het grote visioen, hetwelk Johannes ontving toen hij op het eiland Patmos vertoefde, duidt hij de weinige kerken, die nog zijn aandacht waard waren, aan als „koud noch heet” (Openb. 3 : 15). Met betrekking tot de herstelling van het Evangelie bewijst de zo vaak aangehaalde tekst (Openb. 14 : 6-7), dat de afval volledig zou zijn, want toen Johannes deze openbaring ontving, die wees op een toekomstige periode, zag hij een engel in het midden des hemels vliegen, „hebbende het eeuwige evangelie, om te verkondigen aan allen, die op aarde wonen”. Zelfs in het Oude Testament profeteerden de profeten van een dergelijke toestand. Jesaja verklaarde dat de aarde

„bevlekt is vanwege haar inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwige verbond.”
Jesaja 24 : 5.

Nergens wordt de wet van Mozes het eeuwigdurende verbond genoemd. Het eeuwige verbond is het Evangelie van Jezus Christus.

Amos had gesproken van een honger, die in het land zou komen „naar het woord des Heren”, en dat de mensen „her en derwaarts zouden vlieden, zoekende naar het woord des Heren, doch het niet zouden vinden” (Amos 8 : 11).

Niet slechts door middel van de geschiedenis — die toch in ieder geval ruimschoots voldoende zou zijn — doch ook door profetie is ons zeer beslist aangezegd, dat er een volkomen afwijking van de waarheid was en zou komen. Velen der eerste hervormers erkenden dit feit, toen zij ten strijde

trokken tegen de valse leringen en practijken van hun dagen. Wesley, de stichter van het Methodisme, klaagde, dat „de christenen wederom heidenen geworden waren en slechts een dode vorm bezaten”.

Het is een bewezen feit, dat toen Joseph Smith, een eenvoudige jongen, op die prachtige lentemorgen van het jaar 1820 het bos inging om te bidden, de wereld in een bedroevende staat van afval verkeerde. Het antwoord, hetwelk hij ontving, is voor mij het duidelijkste bewijs in de gehele wereld, dat er een afval van de waarheid had plaatsgevonden. Toen hij die twee heerlijke Wezens zag, wees de een naar de ander, zeggende: „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem.”

En wat was het antwoord op de vraag, die Joseph Smith stelde? Dit zijn zijn woorden:

„Mij werd geantwoord, dat ik mij bij geen hunner moest aansluiten, want zij waren allen verkeerd;zij leren als leerstellingen de geboden van mensen, hebbende een vorm van goddelijkheid, doch zij verloochenen de macht ervan.
„Hij (de Zoon) verbood mij wederom mij bij een hunner aan te sluiten.”

Later werd Joseph Smith geboden voort te gaan als een instrument in Gods handen en de Kerk te organiseren en de wereld als een meerdere getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus het Boek van Mormon te geven, hetwelk van heilige verslagen was overgenomen. De Kerk werd georganiseerd en volgens een openbaring de naam gegeven van Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Nadat tien maanden voorbijgegaan en de ouderlingen in een speciale
(Vervolg op blz. 122)

EERBIED

*

*

door John P. Lillywhite, President der Nederlandse Zending.



Eerbied voor God, zo zegt Webster, is „een diepgevoeld respect, vermengd met ontzag en genegenheid“.

David zeide:

„God is grootelijks geducht in den raad der heiligen, en vreselijk boven allen, die rondom Hem zijn.“

Psalm 89 : 8.

Paulus verklaarde:

„Laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehagelijk God mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid.“

Hebr. 12 : 28.

Voor mij is eerbied een gevoel van diepgeworteld respect, vermengd met liefde en genegenheid, en waardering voor al wat lieflijk, rein en goed is.

Wij köesteren eerbied voor God en Zijn kinderen en al het werk Zijner handen als onze geest juist is afgestemd en wij de betekenis van het woord hebben begrepen. Eerbied leert ons de plaatsen te respecteren, waar wij samen komen om God te aanbidden en te eren.

Eerbied is slechts een ander

woord voor godsdienst en de godsdienst leert ons al het goede in de wereld te respecteren, terwijl hij ons tevens helpt rein te blijven. Het hoogste man- of vrouwzijn wordt gekenmerkt door een geest van eerbied.

Iedere man met karakter is eerbiedig. Hij aanbidt God, respecteert een hoog gesteld ideaal, reine gedachten en het streven, dat op een verheven doel is gericht. Hij eert de grote mannen en vrouwen uit het verleden en de met edele idealen bezielde werkers van onze eigen tijd. Onder de Heiligen der Laatste Dagen eert zulk een man het Priesterschap. Hij gehoorzaamt het en verheugt zich, wanneer Hij de wil des Heren, die tot uiting wordt gebracht bij monden van dit Priesterschap, ten uitvoer kan brengen. Hij eert de Sabbatdag. Hij prijst ware mannelijkheid, waar deze ook gevonden wordt.

Indien iemand werkelijk vreugde wil genieten, moet deze eerbied in zijn ziel verblijven. Eerbied is onontbeerlijk voor het geluk van zowel het individu als de familie en de natie. Zonder eerbied kan er geen vertrouwen, geen geloof in God noch in de mens zijn, evenmin maatschappelijke vrede of vooruitgang. Eerbied verbindt

de mensen met elkaar en aan God.

Niemand, die geen kinderlijke genegenheid bezit, kan eerbiedig zijn. Er bestaat een nauw verband tussen deze verheven deugd en eerbied voor God en nobele mensen. Zonder kinderlijke genegenheid kan men zijn ouders niet eren. En door dit te doen eren en eerbiedigen wij God. Iedereen veroordeelt ongehoorzame en ondankbare kinderen, terwijl allen die jeugd prijzen, die het vijfde gebod tot zijn motto heeft gemaakt.

Eerbied is een noodzakelijk onderdeel van de godsdienst. Zij is een kenmerk van de geest. Eerbied draagt er toe bij de fijnere en mooiere dingen van het leven te zien. Zij geeft waardering voor schoonheid, cultuur en verfijning. Wanneer wij eerbied gevoelen voor een prachtig schilderij, zodat wij er stil op onze tenen heen gaan en sprakeloos van bewondering staan, of een stuk proza lezen, dat ons omhoog voert tot de toppen van geestelijke extase en ontplooiing, verhoogt dit ons levenspeil. Het geeft ons een brede visie en zet ons aan tot klimmen.

Zoveel mensen verkeren in de mening, dat eerbied voor God slechts gevonden wordt in de kerk. Zij zien over het hoofd, dat alle fijnere dingen des levens een onderdeel zijn van Gods liefde voor ons, dat juiste beginselen, waarheid en verheven idealen een inspiratie voor anderen kunnen zijn, wanneer wij al deze dingen met eerbied benaderen. Het voornaamste bestanddeel van eerbied is orde en rust in de ziel. Hetzij deze gevonden wordt in het tehuis, in het klaslokaal

of in de Kerk, in een gedachte, een eenvoudige melodie of enige nederige woorden, zij bouwt immer aan iets schoners. Zij doet ons de ogen wenden naar een verheven doel.

Eerbied en respect voor wat groter en hoger is dan wij zelf zijn, draagt het kenmerk van innerlijke beschaving. De man of vrouw — hetzij oud of jong — die in gebreke blijft deze deugd aan te kweken, berooft zichzelf van het heerlijkste bezit. Eerbied voor ouders, ouden van dagen, het vrouwzijn en God, geeft de man of de vrouw een edelheid van karakter, die op geen andere wijze verkregen wordt.

Een der dringendste en voornaamste dingen, waaraan de hedendaagse wereld behoefte heeft, is eerbied. De verfijnde geest van eerbied, die vorige generaties kenmerkte, is in de moderne wereld bijna niet meer te vinden. De houding van vele mensen ten opzichte van heilige dingen is betreurenswaardig.

Tenzij wij op onze hoede zijn en ons bewust van het gevaar, zullen de Heiligen der Laatste Dagen zich er toe neigen de wereld na te volgen en meer en meer de houding dier wereld overnemen ten opzichte van die dingen, welke wij tot nu toe heilig gehouden hebben. In een dergelijke neiging schuilt groot gevaar.

Door het licht, hetwelk wij hebben ontvangen, en onze kennis van geestelijke dingen, zou onze houding over deze zaken nimmer enige twijfel moeten laten. Eerbied voor de Godheid en alle geestelijke dingen, met inbegrip van de leiders der Kerk — de leiders van ons geestelijk leven — de plaatsen, waar wij te samen

komen om God te eren en te aanbidden, de leerstellingen van de Kerk en de wetten Gods, vormt het fundament, waarop het Evangelie is gevestigd. Met heilige dingen mag nimmer lichtvaardig worden omgegaan.

„God laat niet met zich spotten,” zo luidt de Schrift. Wij, die het Evangelie begrijpen, evenals de plicht om heilige dingen te eren, zullen zeker verantwoordelijk gehouden worden voor onze daden.

Ouders moet er op gewezen worden, dat zij hun kinderen eerbied inprenten door onderricht en voorbeeld, waarvan het voorbeeld zonder twijfel het meeste effect zal oogsten.

Leiders en leraars(aressen) in Priesterschap en onderorganisaties moeten de ontwikkeling van eerbied als een der voornaamste en belangrijkste doelstellingen

van hun organisatie maken. Aanmerkelijke verbeteringen moeten er worden gebracht in de houding van sommigen onzer jonge mensen — en ook oudere! — ten opzichte van vergaderplaatsen en heilige verordeningen.

De ware geest van eerbied voor heilige zaken zal onze Kerk en haar leden kenmerken als ware christenen in een wereld, waar miljoenen mensen zich steeds meer afwenden van de leringen van de Zaligmaker en de eerbied voor heilige en geestelijke dingen geheel verliezen.

Zowel onze plicht als ons voorrecht om het werk des Heren op aarde naar ons beste kunnen te dienen, legt ons tevens de verplichting op onszelf te ontwikkelen en anderen op alle mogelijke manieren te helpen de ware geest van eerbied aan te kweken.

U komt toch ook

naar de Conferentie van het APELDOORNSE DISTRICT?

Zaterdag 29 April:

8 uur n.m. Programma-avond, te houden aan de Langeweg 105, Apeldoorn.

Zondag 30 April:

9 uur v.m. Priesterschapvergadering

10 uur v.m. Openbare dienst

Deze vergaderingen kunt U bezoeken in Het Hof van Gelre, Hoofdstraat 21, Apeldoorn.

5 uur n.m. Openbare Doopdienst, welke zal worden gehouden in het Sportfondsenbad, Binnenweg 3, Apeldoorn.



HET BOEK VAN MORMON

en

een wereld met
gewijzigde ideeën

door Michael J. Bennett.

*

De Heiligen der Laatste Dagen getuigen te weten, dat het Boek van Mormon een goddelijk geïnspireerd verslag is en dat Joseph Smith van God geroepen werd. Voor een ongelovige wereld moet kennis evenwel gebaseerd zijn op bewijzen, niet enkel op een overtuiging. Dientengevolge hebben geleerden, die zich jarenlang bezig hielden met een studie van het Boek van Mormon, deze bewijzen verzameld, teneinde de materiële mens dit bewijs te kunnen leveren. Het is evenwel gemakkelijker te bewijzen, dat een man valse dan een ware profeet is. Als wij slechts één fout in zijn leringen kunnen vinden, is hij zonder enige twijfel een bedrieger. Doch een profeet is iets geheel anders. Een bewijsvoering is niet meer dan een bewijsvoering, doch geen bewijs. En hoewel wij een geheel leven lang besteden om deze bewijsvoering op te bouwen, het werkelijke bewijs kan slechts komen door het getuigenis van de Hei-

lige Geest. Intussen zullen de „wijzen” en „hoogmoedigen” voortgaan tevergeefs te zoeken naar die ene fout, die Joseph Smith zal brandmerken als een bedrieger.

Wij gebruiken het getuigenis van mensen, de ontdekkingen van de wetenschap, de overeenkomst met de Bijbel en vele andere vaststaande feiten om onze beweringen kracht bij te zetten. Doch maar al te vaak zien wij één bewijsvoering over het hoofd, die sterker is dan de zo dikwijls toegepaste sleutelen voor de oplossing van het probleem, n.l. de verlichtende strekking van de leerstellingen van het Boek van Mormon, dat uit de handen van een ongeleerde jongen van drie en twintig jaar kwam. Het feit, dat deze leerstellingen volkomen nieuw waren voor de christelijke gemeenschap, waar zij aan werden gegeven, terwijl zij toch in volledige overeenstemming waren met de leringen van de Bijbel, bracht menigeen er toe de be-

wering, dat het van goddelijke oorsprong was, te overdenken en te onderzoeken. Nieuwe betekenis kregen de leerstellingen over de doop, de Godheid, de val des mensen, de verzoening, dood, opstanding, eeuwige straf, de bedoeling van het leven en het sacrament, om slechts enkele punten te noemen, die een bron van twistgeschillen waren geweest voor de theologische wereld.

Er bestaat geen twijfel of het christendom heeft in de voorbijgegangene honderd jaar bepaalde opvattingen gewijzigd, teneinde tegemoet te komen aan de opvattingen van een verlichte eeuw, en het is zeer interessant deze te vergelijken met die van het Boek van Mormon. In dit korte artikel zullen twee of drie van deze opvattingen worden besproken.

De onrechtvaardigen krijgen de gelegenheid zich van hun zonden te bekeren en indien zij dit doen, zullen zij niet in de hel worden nedergeworpen op de oordeelsdag. Alle mensen zullen opgewekt worden en zullen zich moeten verantwoorden voor de daden, welke opgetekend zijn in het Boek des Levens. Deze opvatting, vergeet dat niet, was het geloof in de streek en de tijd, waarin het Boek van Mormon werd gepubliceerd, geheel vreemd.

Een tweede punt in ogenschouwend, kunnen wij de vraag stellen: Wat is de hel? Deze vraag heeft vele gissingen doen ontstaan. Om bijvoorbeeld een antwoord op de vraag te geven moeten wij enige tientallen jaren teruggaan en luisteren naar de predikers van de „oude school“, die het onvermijdelijke lot van de

zondaar schilderen: eeuwigduurende, lichamelijke foltering. De toorn Gods werd dagelijks verkondigd en wij zouden de belofte gehoord hebben van de vlammen, die opstijgen uit de bodemloze put — eeuwig brandend, doch nimmer verterend. Volgens de oude voorspellers zou de mens, die zich niet volmaakt hield aan de voorschriften — die slechts op een haarbreedte na de gave van de eeuwige vreugde ontging — dezelfde straf ontvangen als de ergste zondaar: eeuwige pijn in de diepte der hel. Vergelijk het Boek van Mormon:

„Daarom, indien die mensch zich niet bekeert... de eischen der goddelijke rechtvaardigheid doen zijne onsterfelijke ziel ontwaken tot eene levendige kennis van zijn eigen schuld, die hem zal doen terugdeinzen van het aangezicht des Heeren en zijn borst vervullen met schuld, pijn en wroeging, welke gelijk een onbluschbaar vuur is, welks vlammen voor eeuwig en altoos opstijgen.“

Mosiah 2 : 38.

Koning Benjamin's verklaring van het allegorisch bedoelde „vuur en zwavel“ opent een revolutionaire gedachtenwereld: de hel..... de wetenschap van zijn eigen schuld beweegt de mens's Heren nabijheid te verlaten met een gevoel van pijn, daar het besef van zijn onvolmaaktheid en het bewustzijn van zijn onbekwaamheid om eenzelfde staat te bereiken als zijn rechtvaardige broeder hem daartoe nopen.

Wat komt er na de dood? Laten wij eerst onderzoeken wat het algemeen heersende geloof der christenwereld van honderd jaar

geleden zeide. Over het algemeen werd het kind geleerd, dat alleen goede en lieve kinderen naar de hemel gingen. Tot op zekere hoogte is dit juist. Het is voor hun jonge zielen voldoende, doch het voldoet niet langer wanneer zij ouder worden. Toch werd er eveneens geleerd, dat de rechtvaardigen onmiddellijk in de hemel toegelaten en opgenomen werden met Gods heiligen, terwijl de bozen in het rijk van Satan nedergestoten werden, zonder nog ooit een kans te krijgen zich te verbeteren. Vergelijk deze leer met het Boek van Mormon:

„...de geesten van alle menschen, zoodra zij van dit sterfelijke lichaam verwijderd of gescheiden zijn, ja, de geesten van alle menschen, hetzij goeden of kwaden, worden opgenomen tot dien God, die hun het leven gegeven heeft. Dan zullen de geesten dergenen, die rechtvaardig zijn, ontvangen worden in eene staat van geluk, welke paradijs genoemd wordt; in eenen staat van rust; eenen staat van vrede, waarin zij zullen rusten van al hunne moeiten, zorgen, bekommelingen, enz. En de zielen der goddelozen... zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis. Nu, dit is de staat van de zielen der goddeloozen; ja in donkerheid en eenen verschrikkelijken en vreeselijken staat, wachtende op de vurige grimigheid van den toorn Gods over hen; aldus verblijven zij in dezen staat, zoowel als de rechtvaardigen in het paradijs, tot den tijd hunner opstanding.” Alma 40 : 11-14.

Alma heeft ons een wonderbaarlijke blik gegund op ons leven na de dood, hetwelk uit drie fasen bestaat: 1e. ons wederkeren tot God, teneinde een voorlopig oordeel te ontvangen; 2e. onze wachttijd — voor de rechtvaardigen een tijd van rust en vrede en voor de bozen geestelijke ellende. Deze wachttijd zal duren tot ten derde de beloofde opstanding van alle mensen, zo vreemd aan het geloof vóór de tijd, dat het boek van Mormon verscheen, hetwelk verklaarde dat slechts de rechtvaardigen opgewekt zouden worden.

Laten wij nu de algemene houding van de godsdiensten ten opzichte van deze punten in oenschouw nemen. In een gesprek, hetwelk ik onlangs had met een protestantse predikant, verbaasde het mij niet te horen, dat dit een van de leerstellingen was, die in de laatste jaren „gematigd” was. Hij zeide dat bij het verscheiden onze geesten — zowel goede als boze — naar een plaats van rust gaan tot aan de opstanding. (vergelijk Alma 40 : 12).

Niemand zal deze opmerkelijke wijziging in de houding der theologen gedurende de laatste eeuw willen ontkennen, doch laten wij nog een stap verder gaan en die wijziging onderzoeken. Wij zien, dat Gods liefde en genade in de plaats gekomen is van het populaire wapen der predikanten, n.l. Gods toorn, en het geloof in lichamelijke folteringenvindt een steeds kleinere kring van aanhangers. De gemiddelde christen van de moderne tijd definieert de hel als een geestestoestand, waar onze ellende ligt in het feit, dat wij onszelf zien zoals wij zijn, terwijl wij meer en beter hadden

(Vervolg op blz. 123)

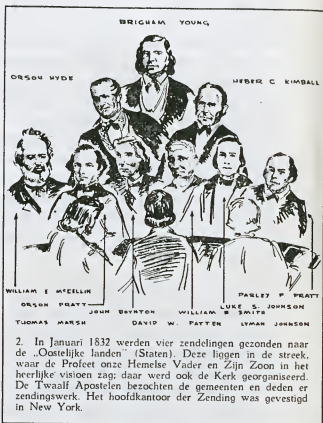
DE GESCHIEDENIS VAN

13. DE EERSTE ZENDINGEN IN DE VERENIGDE STATEN.

Eerste Zendingen in de VERENIGDE STATEN



1. Sedert Columbus door onze Hemelse Vader naar Amerika werd geleid, zijn vele oprechte mensen, die God liefhadden en Hem wilden dienen, eveneens naar dit land gebracht. Zendingen werden uitgezonden om deze mensen het Evangelie te prediken. Zij zijn van over de gehele wereld te zamen gekomen in het land der vrijheid. Wij hebben nu zestien zendingen in de Verenigde Staten, twee in Canada en een in Mexico.



2. In Januari 1832 werden vier zendingen gezonden naar de „Oostelijke landen” (Staten). Deze liggen in de streek, waar de Profeet onze Hemelse Vader en Zijn Zoon in het heerlijke visioen zag; daar werd ook de Kerk georganiseerd. De Twaalf Apostelen bezochten de gemeenten en deden er zendingswerk. Het hoofdkantoor der Zending was gevestigd in New York.



3. Op 5 November 1834 werd Wilford Woodruff geroepen een zending te vervullen in Arkansas en Tennessee. Hij was een der eerste zendingen, die naar het Zuiden werden gezonden. In die dagen hadden de zendingen veel vervolging te verduren. Vele malen moesten de zendingen zich schuil houden in de moerassen. Zij werden mishandeld en verscheiden zelfs doodgeschoten.



4. In 1896 werd een zending georganiseerd in Colorado. Dit werd later de Zending der Westelijke Staten. Tot de zendingen behoorden enige goede musici en zangers. Zij vormden een quartet en hielpen zo met het zendingswerk. De stad Denver in Colorado werd vaak bezocht door de Algemene Autoriteiten der Kerk, daar zij aan de spoorweg gelegen was. Zij belegden vergaderingen en bevorderden het werk.

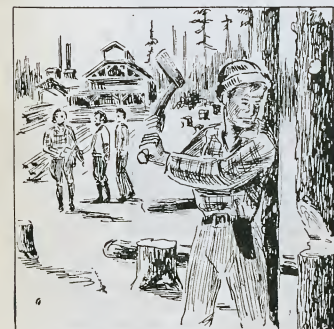
ONZE ZENDINGEN



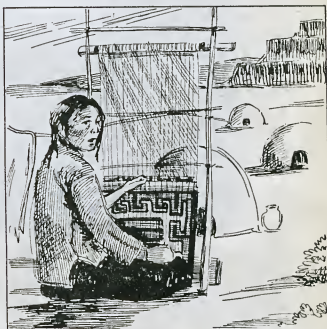
5. De eerste zendingen in Californië waren Amasa M. Lyman (April 1849) en Charles C. Rich (October 1849). Toen Ouderling Rich en zijn gezelschap door de woestijn trokken op weg naar zijn arbeidsveld, kwamen zij bijna om van dorst. Een regenstorm redde hen. Ongeveer twee jaren later werd de San Bernardino Rancho door de Kerk aangekocht, waar zich circa 500 heiligen nederzetten.



6. Het eerste succesvolle zendingswerk in de Noordelijke Staten werd verricht onder de mensen van Skandinavische afkomst in Minnesota, Nebraska en Missouri. Tractaten werden in het Zweeds vertaald door August W. Carlson. In 1890 omvatte de Zending 22 staten en strekte zich uit tot in Canada. Het hoofdkantoor van deze Zending bevond zich te Chicago in Illinois.



7. In 1855 werd Lewis W. Shurtleff genoemd een zending te vervullen in de omgeving van de Salmonrivier. Dit was het begin van de Zending der Noordwestelijke Staten. Hij met nog enige anderen waren de eerste vijf blanken, die de eerste voor ploegden in wat nu de staat Idaho is. In 1890 werd de Oregon Houtcompagnie opgericht, met David Eccles, Charles W. Nibley en enige anderen als beheerders. In 1928 werden zendingen uitgezonden naar Alaska.



8. Tot de eerst sedert kort opgerichte zendingen in de Verenigde Staten behoren die onder de Indianen of Lamanieten. Van deze mensen werden velen bekeerd en onderwezen in de paden der gerechtigheid. Wij zien uit naar de tijd, waarin Christus zal nederdalen om met Zijn volk te wonen. Ons zendingswerk helpt de weg te bereiden.

MACHTIGE TONEN

stijgen ruisend naar omhoog

door Ivan M. Wylie.

*

In een van Amerika's grootste tijdschriften verscheen een lang artikel over het Tabernakelkoor, dat ons belangwekkend genoeg voorkwam om ook de lezers van „De Ster“ kennis er van te doen nemen. Wij laten hier gedeelte van genoemd artikel volgen, daar de ruimte niet toelaat het in zijn geheel over te nemen.

De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (of Mormonen) hebben een speciaal woord om een gelovige te beschrijven, die het Woord van Wijsheid niet al te nauw neemt. Zij noemen hem een „broddelaar“. Een Mormon broddelt zelfs al als hij thee of koffie drinkt.

Niet zo lang geleden kwam het J. Spencer Cornwall, de beschaafde, vriendelijke man, die de dirigent is van Utah's uit driehonderd vijf en zeventig stemmen bestaande Mormoonse Tabernakelkoor, en verantwoordelijk voor zowel de vocale volmaaktheid als de onberispelijke levenswandel van zijn wereldvermaarde zangers, ter ore, dat één van zijn hoge tenors aan het „broddelen“ was.

Nu is een goede hoge tenor een paarl van grote waarde, en een gewone koorleider zou hem bijna alles vergeven — als hij maar goed bleef zingen. Doch in het Tabernakelkoor is een tenor in de eerste plaats Mormon en komt de zanger slechts op de tweede. Dirigent Cornwall bleef dus niets anders over dan hetzij de schuldige van zijn „broddelen“

te bekeren of hem te zeggen, dat hij niet langer in het koor kon zingen. De manier, waarop hij het probleem oploste, was karakteristiek voor J. Spencer Cornwall, het Tabernakelkoor en de Mormoonse Kerk.

„Het was een kwestie van strategie,“ vertelde Cornwall later in vertrouwen aan een vriend, terwijl een glimlach over zijn gelaat gleed. „Ik nam hem apart en zeide een beetje ongerust te zijn over twee sopranen, die naar ik vermoedde aan het „broddelen“ waren — wat ook inderdaad het geval was. Ik zeide, dat ik vreesde haar te moeten zeggen, dat zij op deze manier niet langer in het koor zouden kunnen blijven zingen. Als extra kerkplicht droeg ik hem toen op er voor te zorgen, dat de sopranen op het goede pad zouden terugkeren. En dat was alles, wat ik had te doen.“ Het Mormoonse Tabernakelkoor is het grootste ter wereld. Het is een van de voornaamste muzikale groepen van de Verenigde Staten. Het vormt een der grootste aantrekkelijkheden voor het toerisme ten Westen van het Rotsgebergte.

Hoewel sommigen van mening

zullen zijn, dat een dergelijke onthouding erg vreemd is, zijn de Mormonen er trots op. „Wij zijn een bijzonder volk,” plegen de leden van de Kerk van Jezus

ge richtingen horen dan Mormoonse, en in het radio-programma, dat een half uur duurt, wordt de Mormoonse Kerk slechts één of tweemaal genoemd.



Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te zeggen. En het Tabernakelkoor is natuurlijk een typisch Mormoonse instelling. Hoewel het een kerkelijk koor is, zingt het niet meer dan tweemaal per jaar in kerkdiensten. Via de radio doet het tweemaal meer liederen van andere godsdiensti-

Het Tabernakelkoor behoort zonder enige twijfel tot de beste van de gehele Verenigde Staten. Toch zijn slechts vier van zijn leden musici van beroep. De leider is even trots op het feit, dat eens een hele rij sopranen gelijktijdig afwezig was, omdat haar babies geboren moesten worden,

als hij is op haar bekwaamheid om Händels „Messias“ recht te doen wedervaren.

Zo groot is de liefde der Mormonen voor muziek, dat groepszang de populairste tijdpassering schijnt te zijn. Iedere ward van 150 tot 2000 leden bezit een eigen koor, quartet en nog vier of vijf andere zanggroepen. De beste zangers en zangeressen van deze groepen worden gekozen om in het Tabernakelkoor te zingen.

Het prachtige koor bestaat uit dokters, advocaten en zakenlieden; mecaniciëns, timmerlieden, postlopers en wagenbestuurders; verpleegsters, leraars(aressen), jongens en meisjes van de hogere scholen en universiteiten, huisvrouwen, moeders en grootmoeders.

Wanneer J. Spencer Cornwall in de Tabernakel met zijn zangers te samen komt, zetten zij een traditie voort, die bijna even oud is als de Mormoonse Kerk zelve. Vanaf de eerste dagen hunner geschiedenis zijn de Mormonen een zingend volk geweest.

Ossenwagens en een fanfarekorps.

De eerste Mormoonse pioniers, die in 1846 de vlakten overstaken naar Utah, in een poging zich veilig te stellen voor de vervolgingen, welke zij in het Oosten te verduren hadden, bezaten een fanfarekorps. De lange trein door ossen voortgetrokken huifkarren (waarvan één bestuurd werd door de grootvader van dirigent Cornwall), de kudden vee, hun bewakers en vermoeide, stoffige, in ruwe kleren gestoken mannen, vrouwen en kinderen, hielden iedere dag een uur vóór zons-
ondergang stil. Zodra er gegeten

en gebeden was, werden liederen gezongen en danste men de quadrille, de polka, de Schotse Reel en menuetten onder leiding van Brigham Young.

Vaak trokken deze kampen op de prairies de aandacht van nieuwsgierige Indianen. Daar zij het bevel van Brigham Young om de Rode Man vriendelijk te behandelen en zijn rechten te eerbiedigen gehoorzaamden, hadden de Mormonen geen ernstige moeilijkheden met de inboorlingen.

Toen gebrek en ellende oorzaak waren, dat de stemming dreigde te dalen en de discipline te verbreken, droeg Brigham Young een Engelse bekeerling, met name William Clayton, op een lied te componeren, dat de mensen rond het kampvuur zouden kunnen zingen „en hun de moed zou geven de moeilijkheden van de reis te overwinnen“. Clayton verdween uit het kamp en kwam twee uur later terug met een lied, dat hij „Alles wel“ noemde. Dit lied, dat later herdoopt werd in „Komt, Heil'gen, komt“, is sindsdien hét lied van de Mormoonse Kerk geworden.

Op 23 Juli 1847 overzag Brigham Young, in gezelschap van 143 mannen, drie vrouwen en twee kinderen voor het eerst de grote Salt Lake Vallei vanaf de top van Big Mountain.

Binnen een week na hun aankomst in de vallei hadden de emigranten de „Bowery“ gebouwd, een vergaderplaats, die plaats bood aan een koor van behoorlijke omvang. Hoewel in die eerste winter het voedsel zo schaars was, dat, naar men zegt, een pond goud geboden werd voor een pond bloem, en dit bod

werd afgeslagen, begonnen de kolonisten hun kleine nederzetting uit te breiden. De volgende winter waren er 450 woningen. In de Bowery werd een welkomstlied gezongen voor de tweede groep, die onder leiding van Brigham Young in de vallei aankwam en door het fanfarekorps naar de stad werd gebracht.

Met grote snelheid verrees op de glooiende bodem der zandvallei een stad. De plaats, waar de bowery was opgetrokken, werd aangeduid als Tempelplein. In 1867 waren de Mormonen druk bezig op dit plein hun eerste Tabernakel op te trekken, hoewel de andere grensnederzettingen ruim duizend mijl naar het Oosten aan de Missouririvier gelegen waren. Die Tabernakel was een ovaalvormig gebouw, gedekt door een massief dak, dat rustte op pilaren van zandsteen. Zij bevatte 8000 zitplaatsen en in dat jaar, waarin het gebouw voltooid werd, belegde de Kerk haar eerste conferentie, waarop een koor van 150 stemmen zong.

Joseph Ridges, een bekeerling uit Australië, werd door Brigham Young opgedragen een voor de Tabernakel geschikt orgel te bouwen. Hij stelde een uitgebreid onderzoek in naar het beste hout en vond het in Zuid Utah. Spannen ossen sleepten de blokken over een afstand van 300 mijl naar Salt Lake City, waar zij bewerkt en tot pijpen gevormd werden. De benodigde grote hoeveelheid lijm werd verkregen door in potten boven open vuren honderden repen buffelhuid te koken. Twaalf jaar later was het orgel klaar.

Hoewel het, in tegenstelling met

de algemeen heersende gedachte, niet het grootste orgel ter wereld is, heeft men gezegd dat het een der mooiste bestaande orgels is. Wereldbepaalde organisten, die naar Utah reizen met het speciale doel het te bespelen, verklaren, dat het een van de prachtigste voorbeelden van orgelbouw is.

Even bekend als de openingsaccorden van het koor, zijn de namen van Alexander Schreiner en Frank Asper, de tegenwoordige organisten, die het orgel sedert 1924 bespelen. Schreiner, die in de Kathedraal de Notre Dame te Parijs studeerde, was al op vierjarige leeftijd vertrouwd met orgelmuziek. Toen hij acht was werd hij organist van zijn kerk in zijn geboortestad Neurenberg in Duitsland. De zevenjarige zoon van Schreiner is reeds organist in de Zondagsschool van zijn ward. Waarschijnlijk zal hij eens de taak van zijn vader aan het instrument in de Tabernakel overnemen.

De in Utah geboren Dr. Frank Asper was eveneens als kind reeds zeer muzikaal. Op zesjarige leeftijd gaf hij zijn eerste concert. Later studeerde hij muziek in Europa.

Met de nieuwe Tabernakel en het nieuwe orgel veroverde het koor zich spoedig een plaats in de muziekwereld. In 1870 was het uitgegroeid tot een groep van 170 stemmen en werd het bekend als het Salt Lake City Tabernakelkoor. Vijf jaar later gaf het zijn eerste vertolking van de Messias. In 1889 werd de dirigeerstok overgenomen door Evan Stephens. Door zijn onvermoeide, energieke en geestdriftige pogingen trad het koor in de volgende dertig jaar uit de onbekendheid

naar voren en kreeg zijn faam als een nationaal bekende muzikale instelling.

Binnen zes maanden breidde Evan Stephens, afkomstig uit Wales in Engeland, met zijn aangeboren energie en passie voor koormuziek, het koor uit tot 300 stemmen. Ook begon hij het om te vormen in een feilloos-precies instrument, daarbij de leden inspirerend door zijn geestdrift voor samenzang. In 1893 leidde hij het koor voor de eerste maal buiten Salt Lake City op een concert-reis, die het van San Francisco naar New York bracht. Toen Evan Stephens zich in 1916 terugtrok als dirigent, was het koor reeds wél op weg de attractie der toeristen te worden. Men ontving uitnodigingen om op de Wereldtentoonstelling te Chicago en elders te zingen. Naast het optreden met artisten van wereldnaam, heeft het koor gezongen met begeleiding van het Philadelphia-orkest onder leiding van Leopold Stokowski en Eugene Ormandy, die het „t mooiste, klankrijkste en evenwichtigste koor, dat ik ooit hoorde“ noemde.

In 1929 vingen de concerten voor de radio aan, welke sedertdien zonder onderbreking iedere Zondag worden uitgezonden.

Als het koor op reis gaat werpt het nakomen van het Woord van Wijsheid geen schaduw op het plezier van de leden. „Wij nemen onze Kerk ernstig,“ plegen zij te zeggen, „maar onszelf niet.“ De vreugde straalt hun van het geelaat.

Door het Tabernakelkoor hebben de Amerikanen kennis gekregen van de Mormoonse Kerk. Zij hebben daardoor geleerd de „Mormonen“ te respecteren.



Spaar Uw DOLLARS!

Vertrekt U binnenkort naar Amerika?

Betaal dan Uw „Ster“-abonnement enkele jaren vooruit in Hollands geld en laat ons Uw toekomstig adres in U.S.A. weten.

„De Ster“ wordt U dan prompt in Uw nieuwe vaderland toegezonden.

Lid van het Microfilm-comité

BEZOCHT ONS LAND.

In de week van 10–15 April j.l. bezocht Bisschop Garret L. Meyers, lid van het microfilmcomité van „The Genealogical Society” te Salt Lake City de Nederlandse Zending, teneinde zich op de hoogte te stellen van de voortgang, die het microfilmwerk in Nederland maakt.

In gezelschap van onze Zendingspresident, John P. Lillywhite, de leider van het werk in Nederland, Oud. Rinze Schippers en de secretaris der Zending, Oud. Robert H. de Boer, bracht Oud. Meyers een bezoek aan de Bibliothèque Wallonne te Leiden. Ook de rijks- en gemeentearchieven te 's-Gravenhage, Amsterdam en Rotterdam werden bezocht.

Door deze bezoeken kreeg Oud. Meyers een indruk van het werk, dat reeds was verricht, terwijl hij zich tevens een beeld kon vormen van de aard en de omvang van hetgeen nog moet worden gedaan.

Bij de bezoeken aan de verschillende archieven en bibliotheken sprong wel bijzonder in het oog de gastvrijheid, tegemoetkomendheid en hulpvaardigheid, welke

wordt ondervonden bij het werk in deze boekerijen. De ontvangst was overal zonder uitzondering uitermate hartelijk en voorkomend, hetgeen wel een bewijs is, hoezeer dit belangrijke werk ook door genoemde instellingen wordt gewaardeerd.

Vanzelfsprekend werden naast al deze bezoeken nog vele besprekingen gevoerd op het hoofdkantoor der Zending. Daar deze besprekingen over het algemeen van technische aard waren, zullen wij U niet vermoeien met een gedetailleerd verslag van het besprokene. In de naaste toekomst zullen de resultaten zich immers openbaren. Het zal voor U veel belangwekkender zijn kennis te nemen van deze resultaten. Zij zullen U meer zeggen dan een langdradige, technische verhandeling.

Ten slotte brengen wij hier de dank van Oud. Meyers over aan allen, die betrokken zijn bij het microfilmwerk in de Zending.

Oud. Meyers, die een reis maakt door geheel Europa ten behoeve van het bovengenoemde werk, zette op 14 April j.l. zijn reis voort naar Duitsland.



AAN HET MEISJE MIJNER DROMEN

*

Een overdenking van een zending, die zojuist van zijn zending is teruggekeerd.

Eens zullen wij van elkaar gaan houden, jij en ik. Ik weet echter niet zeker of wij elkaar nu al kennen. Maar eens zullen wij elkaar ergens zien en ontdekken. Ik ben pas thuis uit het zendingsveld en heb nog steeds dat bijzondere gevoel, dat alleen een teruggekeerde zending heeft, die zich vermeidt in herinneringen, die hem nog vers in het geheugen liggen.

Twee jaar geleden was ik een van die jongens, die trachtten zich populair te maken — die meer dachten aan een keurige scheiding en een mooie wagen dan aan iets anders. Buiten de weinige ernstige ogenblikken, gewijd aan de school en de studie, aan priesterschapvergaderingen en mijn Zondagsschoolklassen, bestond er voor mij niets meer dan de pret van de moderne jeugd. Meisjes waren er om pret mee te maken, maar niet voor ernstige omgang. Als zij goed konden dansen, mooie ogen of een aardige glimlach hadden, was ik wel eens verliefd, maar trouwen lag in een nog verre toekomst.

Toen kwam de oproep, het afscheid en het zendingsveld. Ik was zending. Ik onderging het vernederende bewustzijn van mijn onkunde. Ik gevoelde spijt, dat ik niet meer uren besteed had om een dieper begrip te krijgen van het plan des levens. Ik werkte, studeerde en bad. Met een nieuw begrip van Christus' leer kwam ook het vaste besluit er naar te leven. Wat een vage, innerlijke zekerheid was geweest, werd nu een brandend getuigenis. Ik begon te proeven wat slechts een woord zonder betekenis is tot ge het zelf hebt ondervonden — n.l. vreugde, een extatisch geluk, dat de voorbijgaande genoegens, welke mij nog zo kort geleden zo begerlijk hadden toegeschenen, klein en onbetekenend maakten. Ik begon de diepere betekenis van liefde, het huwelijk en het gezin te verstaan. Ik begon ernstig te denken over het meisje, dat eens in mijn leven zou komen — over jou, meisje mijner dromen, — mij afvragend, zoals alle jonge mensen doen, waar je zou zijn en hoe ik je zou leren kennen.

Ik ontmoette veel mensen. Ik was geschokt door hun leven — door hun huwelijk en hun tehuis. Deuren gingen open om echtgenoten en vrouwen door te laten, wier gezichten bitterheid en teleurstelling weerspiegelden. Ik zag veronachtzaamde ouders en veronachtzaamde kinderen. Ik zag een tienjarige jongen, die de voorkeur gaf aan een goedkope openbare gelegenheid boven de twisten thuis. Ik hoorde een moeder haar kleintje uitleggen, waarom papa, die al drie dagen dronken was, niet thuis kwam eten. Ik zag een man en vrouw elkaar behandelen als vijanden en hun tehuis als een gevangenis. Voor de eerste maal in mijn leven besepte ik, dat het huwelijk een voortdurende ellende kon zijn.

Hoe anders was het in het gezin van het jonge paar, Heiligen der Laatste Dagen, dat ik mocht ontmoeten. Liefde voor elkander en voor het Evangelie sprak uit al hun daden. Ik zag hen familiegebeden opzenden, hoewel hun familie slechts bestond uit een tweejarig jongetje — een kind, dat eens aan zijn moeder vroeg, terwijl zij bleek op de divan lag:

„Mama ziek?” En toen hij op de een of andere manier begreep, dat het werkelijk zo was, viel hij op zijn knieën en begon voor haar te bidden. Ik kon de liefde zien in de ogen van die drie en ik gevoelde het geluk — ja, de vreugde — in hun tehuis.

Voor mijn ogen zag ik het contrast — het contrast tussen de paren, die volgens de wijze der wereld getrouwd waren, hoewel hun levensopvatting en hun godsdienst geheel tegenstrijdig waren, en de paren, die gelijke idealen hadden en eenzelfde levensdoel en in het huwelijk verbonden werden volgens de goddelijke wil. Ik beseft nu, dat de raad van de Kerkleiders om in de Kerk en de Tempel te trouwen, goed en wijs is. Ik wist, dat deze raad door God werd geïnspireerd!

En zo, meisje van mijn dromen, begon ik over jou te peinen. Jij, zo beloofde ik mezelf, zou weten wat ik wist. Jij zou de vreugde willen delen, die men gevoelt, wanneer de Heer deel heeft aan ons leven. Jij zou naar de Tempel willen gaan. Jij zou de koningin willen zijn van het grootste koninkrijk op aarde — het tehuis.



Jij zou moeder willen zijn.

Ik bracht de wetenschap mede terug naar huis, dat het evangelie noodzakelijk is voor waar geluk — en jij bent een deel van dat evangelie.

Ik wil die wetenschap niet kwijt raken, meisje mijner dromen. Want als ik het doe, verlies ik alles — mijn recht op geluk, en het recht om met jou te trouwen. Maar alleen niet willen is niet voldoende. Er zijn dingen, die ik moet doen, maar er zijn ook dingen, die ik moet laten. Ik weet bijvoorbeeld, dat omgang met het kwade er toe leidt het te accepteren. De beste manier voor mij om rein en getrouw te blijven is omgang te zoeken met jonge mannen en vrouwen, die ook getrouw en rein zijn.

Daarom koester ik geen belangstelling voor meisjes, die vrijgevig zijn met haar kussen — de meisjes, die door haar kleding en houding tonen, dat zij niet rein zijn. Ik stel geen belang in het meisje, dat haar idealen wijzigt naar die van het gezelschap, waarin zij op dat moment verkeert — het meisje, dat geen kwaad ziet in een enkele sigaret of een enkel glaasje of een enkele onkuise handeling. Mijn zending heeft mij geleerd, dat wat wij, jongeren, een ruime opvatting noemen, meestal uit den boze is, en dat de zo vlug aangevoerde verdediging: „Een enkele keer doet niet zoveel kwaad“, teruggevoerd kan worden tot de vader der leugen. Ik zoek je niet in twijfelachtig gezelschap, omdat jij, meisje van mijn dromen, daar niet zult zijn.

Je zult niet tot het soort meisjes behoren, dat niets weet van huishouden en er ook niet om geeft.

Het huwelijk zal ons stellen tegenover alledaagse problemen. Er zullen maaltijden bereid moeten worden, vaten gewassen, kleren verzorgd en stof verjaagd. Er zal gerekend moeten worden en offers worden gebracht. Alle zorgen en verantwoordelijkheid van het ouderschap zullen de onze zijn. De huwelijksplechtigheid in de Tempel of de inzegening in de Kerk is geen wonderdadige oplossing van de problemen des levens. Deze beginnen er mede. Daarom moeten wij beiden ons enige tijd voorbereiden op de verantwoordelijke taak, die wij zullen dragen als man en vrouw en als ouders.

Wij zullen geen van beiden volmaakt zijn, meisje van mijn dromen. Wij zullen echter van elkaar houden om wat wij willen worden en ook om wat wij zijn. En wanneer wij elkaars standpunt eens niet kunnen zien, dan zullen wij hand in hand nederknielen en de inspiratie van onze Hemelse Vader zoeken.

Zo ben je — in mijn dromen.

Er zullen niet veel dagen meer voorbijgaan vóór wij elkaar ontmoeten. En als wij elkander ontmoeten zal ik nog steeds plezier hebben in een afspraakje en in dansen, ik zal graag met je lachen en genieten van goede ontspanning. Maar ik zal ook je innerlijk zien. Ik zal je geloof voelen en je liefde voor God. Ik zal me niet zozeer bekommeren om het feit of je wel populair bent dan wel of je geestelijk op hoog peil staat, niet zozeer om je gezicht en figuur dan wel om je ideeën en je idealen, niet zozeer of je wel goed kan dansen dan wel of je in staat zal zijn een huishouden te besturen. Ik zal je zien als mijn toe-

komstige koningin. En ik zal mijzelf dit afvragen:

Is zij de Heer dicht genoeg genaderd om ons huwelijk in de tempel te willen zien voltrekken? Zal zij van ons huis een tēhuis maken? Zal zij er kinderen in willen brengen?

Weet zij genoeg van geld en de waarde er van om ons vooruit te helpen in financiēel opzicht? Bezit zij genoeg kennis van vitaminen om ons gezin op de juiste wijze te voeden, is zij voldoende ontwikkeld om onze kinderen te leren het schone en goede lief te hebben?

Kan ik mij voorstellen, dat wij te samen dromen en werken, dat wij samen zowel de stoten en slagen

zullen opvangen als de successen delen?

Kan ik ons te samen in harmonie zien nederknielen, de Heer dankend voor elkaars bezit?

Jij zult je dezelfde dingen omtrent mij afvragen.

Door wat wij weten en gevoelen zullen liefde en het huwelijk ons heilig zijn. En indien wij onszelf onbevlekt van de wereld houden, indien wij ons voor elkaar bereiden — en tot Hem bidden, Die ons hart kent — zullen wij zeker tot elkaar gebracht worden. Wanneer die dag komt zal het mij gemakkelijk vallen van je te houden, omdat, meisje van mijn dromen, de Heer je liefheeft.



Geloof.

Daar droomt iets in uw oogen,
Wen gij ten hemel ziet;
Daar zingt iets in uw zuchten,
Héél verre, van verdriet...

Daar sust iets in uw stemme,
Een troost, dien 'k zelden vond
In woorden die gedijen
Uit menschelijken mond.

Daar juicht iets in uw vreugde,
En, zoo ge wel eens schreit.
Dan lacht er door uw tranen
Zóóveel gelatenheid...

O, Lieve, zeg me stille,
Is dát soms verre schijn
Van de eindelooze weelde,
Héél dicht bij Hem te zijn?

Alice Nahon.

DE GROTE AFVAL.

(Vervolg van blz. 103)

conferentie bijeen waren, teneinde te beslissen of de ontvangen openbaringen in druk zouden verschijnen, sprak de Here door de Profeet en gaf in een opmerkelijke openbaring te kennen, dat deze een inleiding zou zijn voor het Boek der Geboden. In die openbaring vinden wij deze betekenisvolle woorden, die betrekking hebben op des Heren dienst-knechten, die verantwoordelijk zouden zijn voor het uitdragen van de boodschap aan de wereld en de vestiging van het koninkrijk.

De Heer zeide:

„En eveneens dat degenen tot wie deze geboden gegeven waren, macht mogen hebben het fundament dezer Kerk te leggen, en haar uit donkerheid en duisternis voort te brengen, de eenige ware en levende Kerk op het aangezicht der geheele aarde, met dewelke Ik, de Heere, zeer tevreden ben, sprekende tot de Kerk gezamenlijk en niet persoonlijk.”

L. & V., afd. 1 : 30.

Dit zijn niet onze woorden. Het zijn de woorden van Hem, die Zijn Kerk in vroeger tijden stichtte en door Wiens bediening zij in deze dagen wederom werd hersteld.

Nu, dit is de reden waarom wij zendelingen in de wereld uitzenden, omdat onze boodschap er een is voor de gehele wereld. De Heer wees op dit feit in dezelfde openbaring, in het eerste vers, waarin Hij zegt:

„Luistert, o gij volk Mijner Kerk, zegt de stem van Hem die omhoog woont, en Wiens oogen op alle menschen zijn; ja, voorwaar zeg Ik, luistert, gij volk van verre, en gij die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.
„Want waarlijk de stem des Heeren

is tot alle menschen, en daar is niemand die ontkomen zal.....”

L. & V., afd. 1 : 1-2.

Deze herstelling van het Evangelie, het terug brengen van licht en waarheid, is bedoeld als een zegen voor al Gods kinderen. En daarom gaan onze zendelingen nederig en dankbaar uit in de wereld om te verklaren, dat er een afval van de waarheid heeft plaats gehad, doch dat door Gods goedheid de hemelen wederom geopend zijn en het Evangelie door de Profeet Joseph Smith wederom is geopenbaard.

Ik ben zeer dankbaar voor deze kennis. Zij is voor mij het kostbaarste ter wereld. Ik wenste, dat allen, die mij kunnen horen en al Gods kinderen, waar zij zich ook mogen bevinden, de zoetheid van het Evangelie konden proeven en konden gevoelen wat het betekent het Priesterschap te dragen en de broederschap te gevoelen, welke wij in de Kerk hebben — ja, de zekerheid te bezitten, die men krijgt als het hart een overtuiging heeft van de waarheid.

Ik getuig tot u dat deze dingen waar zijn en dat dit het werk van God is. Ik getuig in alle nederigheid, dat God wederom van de hemel gesproken heeft, na een lange periode van afval, dat Hij een profeet verwekt heeft, n.l. Joseph Smith, die een instrument was in Zijn handen om het heilige Priesterschap wederom op aarde te brengen, de ware Kerk te organiseren met alle zegeningen, daaraan verbonden, omdat dit de bedeling van de volheid der tijden is. Ik getuig hiervan tot u in alle nederigheid en met grote dankbaarheid.

genealogische vereniging.

Broeders en Zusters,

Aan het „Hollanders Genealogical Committee” te Salt Lake City werden door de „Genealogical Society” in Salt Lake City enkele cijfers verstrekt, die ons hebben doen besluiten ook U er mede in kennis te brengen.

Gedurende het jaar 1949 werden bij de „Genealogical Society” 182.000 lijsten ingediend, waarvan 5.500 Nederlandse (dit zijn afgeronde getallen). In procenten omgezet is ons gebleken, dat, wat het inzenden van lijsten betreft, de Nederlandse Zending met $\pm 3\%$ onder aan de lijst staat.

Een vergelijking met het aantal lijsten dat binnenkomt uit de eveneens kleine landen: Zwitserland, Noorwegen, Denemarken en Zweden, doet het Nederlands beeld nog somberder schijnen. Om der wille van onze afgestorvenen moet hierin verandering komen. Dit werk is ons geopenbaard door God zelf, lees er Uw Leer en Verbonden maar op na, en kan derhalve door ons niet zomaar achteloos terzijde worden geschoven. Een volgende maal

hopen wij hier meer over te schrijven.

Laat hen, die lijsten met namen in hun bezit hebben, deze toch niet in een donker hoekje laten liggen. Geef ze aan het Genealogisch Hoofdbestuur in de Nederlandse Zending, ter doorzending naar de Genealogical Society in Utah, opdat voor deze namen het werk kan worden gedaan.

Wij willen ook de nieuwe leden onzer Kerk wijzen op het grote belang van dit werk. Wendt U tot het plaatselijk Genealogisch Comité of tot de plaatselijke zendingen, die U gaarne alle inlichtingen hieromtrent willen geven.

Moge Vader in de Hemel U zegenen in Uw pogingen om de namen te vinden van Uw aanverwante doden.

Namens het „Hollanders Genealogical Committee”,

Uw broeder in het
Evangelie,

Steve Asmus, Voorzitter.

Salt Lake City, Utah, U.S.A.,
Februari 1950.

— — — — *

HET BOEK VAN MOMON.

(Vervolg van blz. 109)

kunnen zijn, wanneer wij volhard hadden in goede werken. Sommigen zeggen, dat Gods genade de ergste zondaars een absoluut pijnloze ontbinding waarborgt.

Vergelijk deze opvatting met de traditionele „pijnen der verdoemden”.

Nogmaals herhaal ik, dat wij in

de laatste honderd jaar opmerkelijke veranderingen hebben kunnen zien in vele twistgeschillen, die het christendom bezig hielden. Deze gewijzigde opvattingen hebben leerstellingen in het leven geroepen, die wonderbaarlijk veel overeenkomst vertonen met de door het Boek van Mormon gegeven oplossingen. Daar een

dergelijk verlicht werk verscheen in een tijd van betrekkelijke duisternis, kunnen wij slechts tot de slotsom komen, dat de boodschap en de beweringen, die het bevat, onze ernstige aandacht en studie waard zijn. Wij bieden deze bewijsvoering allen aan, die

oprecht van hart zijn, met de bede niet vóór zij eerlijk en grondig de beweringen van het Boek van Mormon hebben bestudeerd zullen zeggen: „Een Bijbel, een Bijbel? Wij hebben een Bijbel en dat is voldoende.“



ZENDING BEEINDIGD.

Op 20 Maart j.l. werd Fred Schouten eervol van zijn zending in Nederland ontslagen. Op genoemde datum keerde deze zendeling per vliegtuig naar Amerika terug.



Oud. Schouten kwam op 27 Mei 1948 in ons land aan. Zijn eerste standplaats was Gouda. Vervolgens werkte hij in Brugge, België, en Almelo, in de laatste gemeente als president.

Op 14 Juni 1948 moest hij zijn zending afbreken wegens het overlijden van zijn vader en een ernstige ziekte van zijn moeder. Dit maakte zijn terugkeer naar Amerika dringend noodzakelijk.

Oud. Schouten wilde evenwel gaarne zijn zending volledig volbrengen. Hij keerde daarom, mede op aandringen van zijn moeder, die weer enigszins hersteld was van haar ziekte, op 26 Augustus 1949 naar ons land terug. Bij zijn aankomst werd Breda hem als standplaats aangewezen. Hij leidde deze jonge gemeente op bekwame wijze. Ten slotte was hij nog geruime

tijd in Leeuwarden werkzaam.

De snel verergerende toestand van zijn moeder noopte Oud. Schouten op 20 Maart j.l. per vliegtuig naar huis terug te keren. Helaas was bij zijn aankomst Zr. Schouten reeds overleden.

Zijn groot verlangen om een volledige zending te vervullen bewijst hoe diep het getuigenis van het Evangelie geworteld was bij Oud. Schouten. Hij was met hart en ziel zendeling. Ons innig medegevoel gaat uit naar deze zo zwaar beproefde jongeman. Wij twijfelen er echter niet aan of de wetenschap, dat zowel zijn moeder als zijn vader in het volle geloof van hem zijn heengegaan, zal hem sterken en helpen de scheiding te dragen. Wij smeken de Heer hem te zegenen en altijd nabij te zijn.

AANGEKOMEN.

Op 27 Maart j.l. kwamen zes nieuwe zendelingen in ons land aan om hier een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: William H. Matthews te Maassluis; Robert W. Mitchell te Hengelo; Ben M. McFee te Dordrecht; Paul H. Tanner te Zutphen; Don W. Rapiër te Zeist en Delyle Barton te Almelo.

OP ZENDING GEROEPEN.

Op 1 April j.l. werd Adrienne H. Gyr op zending geroepen. Zr. Gyr was een lid der Haagse gemeente. Zij heeft haar zendingsarbeid aangevangen als secretaresse op het hoofdkantoor der Zending.

OVERGEPLAATST.

Op 23 Maart j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Jay D. Wardle van Dordrecht naar Leeuwarden; David G. Boyer van Arnhem naar Rotterdam Noord (als gemeentepresident); Wilbur R. Langford van Zutphen naar Zeist; Theo K. Hollie van Maassluis naar Apeldoorn; Edwin L. Higham van Assen naar Utrecht; LeRoy N. Barker van Assen naar Arnhem (als gemeentepresident).

Op 27 Maart j.l. werden wederom enige overplaatsingen bekend gemaakt: Ariel L. Williams Jr. van Hengelo naar Apeldoorn; Jay P. Bills van Meppel naar Deventer (als gemeentepresident); William D. Speakman van Almelo naar Meppel (als gemeentepresident).

Op 30 Maart j.l. werd Van L. Shumway van Mechelen in België overgeplaatst naar Leeuwarden.

Op 31 Maart j.l. werd Blanche Koyle van Amsterdam overgeplaatst naar 's-Gravenhage; Cleona Miller van Groningen naar 's-Gravenhage en Barbara Stephensen van het hoofdkantoor der Zending, waar zij als secretaresse werkzaam is geweest, naar Groningen.

Op 5 April j.l. werden nogmaals enige overplaatsingen bekend gemaakt: Curt R. Woller van Enschede naar Leiden (als gemeentepresident); Gene McDaniel van Enschede naar Rotterdam Zuid; Harold R. Hoffman van Mechelen, België, naar Gouda (als gemeentepresident); William C. Marz van Amsterdam naar Arnhem; Albert D. Hollyoak van Amersfoort naar Amsterdam; Richard S. Koster van 's-Gravenhage naar Amersfoort.

VERTROKKEN NAAR AMERIKA.

Op 15 Februari j.l. vertrokken uit de gemeente Alkmaar: Gerrit Runia en Ernestina Runia-Sipkema.

Op 19 Maart j.l. vertrok uit de gemeente Amsterdam: Anthonie de Klerk.

Op 29 Maart j.l. vertrokken uit de gemeente Amsterdam: Eege IJlst; Maria IJlst-Hartendorp en Liahona M. IJlst.

Op 1 April j.l. vertrok uit dezelfde gemeente: Parker L. Cullimore.

Op 7 April j.l. vertrok eveneens uit Amsterdam: Willem M. Mooy, Jacoba Mooy-Voogd; Willem, Anna C., Gerardus J., Johannes A. Mooy.

Op 10 April j.l. vertrokken uit de gemeente Leiden: Jacobus Hendrikse en Petronella Hendrikse-Angel.

Op 14 April j.l. vertrok uit de gemeente Delft: Willem B. v. d. Toolen.

In de eerste week van April vertrokken uit de gemeente Leeuwarden: Hendrik A. Achenbach; Janna Achenbach-v. d. Tuin en Antje T. Achenbach.

In de afgelopen periode vertrokken vele leden uit de gemeente Groningen. Op onbekende datum vertrokken naar Amerika: Jan Alberts; Trientje Alberts-Hoogakker; Geessien Alberts; Albert C. Alberts; Pieter Alberts; Jan Blokzijl; Elisabeth Blokzijl-Alberts; Geessien Blokzijl; Geertruid Blokzijl; Johannes IJlst; Trientje IJlst-Bakker; Joke, Tineke, Johannes IJlst; Johanna E. IJlst-Johansen; Johannes IJlst.

Uit de gemeente Utrecht vertrok eveneens op onbekende datum: Margaretha W. J. Danklof.

Uit de gemeente Leeuwarden vertrokken op onbekende datum: Tjimke Walstra-Hoeksma; Trijntje de Groot-Balt; Akkie en Geesje de Groot.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 26 Februari j.l. werden te Leeuwarden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Gelbrig Stuurhaan-Kroes; Simon de Vries; Trijntje de Vries; Elisabeth de Vries; Hendrika de Vries-de Haan en Aaltje E. D. Bergman.

Op 5 Maart j.l. werd te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jacoba Hogenberg.

Op 19 Maart j.l. werden te Arnhem gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Sebilla G. v. Ekelenburg; Gradus v. Ekelenburg; Geertruida v. Ekelenburg; Teuntje de Kievit-Aartsen; Johanna Witkamp-Prakken; Margaretha Kaldenberg-Beekhuizen; Jan W. Kaldenberg; Algonde W. M. Bonda-Bakker en Anne-Marie de Kievit uit de gemeente Arnhem en Johanna G. Hekkelman uit de gemeente Zutphen.

Op dezelfde datum werden te Rotterdam Noord gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Rammelt ten Wolde; Adriana ten Wolde-Otto; Adriana ten Wolde; Rammelt ten Wolde Jr.; Wouter A. G. ten Wolde; Liza Chr. v. Goch; Petrus A. de Haan uit de gemeente Rotterdam Noord; Aleida Scholten-Visser en Wilhelmus J. M. Scholten uit de gemeente Maassluis; Catharina de Groot; Metje Ouwens-Mak; Bertha Ouwens-de Groot; Maria R. Mocnik; Pieterella de Groot-Willebrands; Geert L. H. de Groot; Geert L. H. de Groot Jr.; Pieter Mak; Cornelis J. Welling en Hermanus Th. Willebrands uit de gemeente Schiedam.

Op 21 Maart j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Ronald Olders; Hillegonda Swart; Adrianus P. v. Staveren en Caroline M. v. Staveren uit de gemeente Haarlem; Johanna Hoole-Sickman; Theo Hoole; Martinus J. Hoole; Elisabeth L. Kluyver; Elisabeth v. Houten-Budde; Hendrik C. v. Houten; Johanna M. Heitman-Olst; Frans M. J. Brandt; Christiaan Gobel; Johannes H. Gieben; Wilhelmina H. Gieben-Astroth; Jeannette W. H. Gieben en Antonius H. Gieben uit de gemeente Amsterdam; Hendrika v. d. Plas-Krebbler; Jan v. d. Plas; Gerrit v. d. Plas; Gerrit A. R. Rentink; Wilhelmina Rentink-Bredius, Rika Marcelis-de Winter uit de gemeente Amsterdam Nrd.

INGEZEGEND.

Op 9 October 1949 werd te Leeuwarden ingezegend: Eva Dina Johanna Elisabeth Veld, dochter van Haye Veld en Henke E. Westra.

Op 16 October 1949 werd te Amsterdam Noord ingezegend: Anke Karina Wagenmakers, dochter van Johannes Th. Wagenmakers en Adriane J. Lemson.

Op 5 Februari j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Johannes Antonius Abraham Aalders, zoon van Gerrit Aalders en Johanna A. Kloek; Elly Johanna v. Mourik, dochter van Maria L. v. Mourik; Thomas en Johan Wilhelm Peter Stom, zoons van A. Stom en Jacoba Hamel.

Op 5 Maart j.l. werd te Amsterdam ingezegend: Gerard Marcelis, zoon van Gerard Marcelis en Rika de Winter.

Op 19 Maart j.l. werden te Arnhem ingezegend: Jacob en Lambertus Christiaan v. Ekelenburg, zoons van Johannes S. v. Ekelenburg en Geertruida Boskeljon.

Op 26 Maart j.l. werd te Rotterdam Zuid ingezegend: Hendrika Martha v. Ommeren, dochter van Mari W. v. Ommeren en Erna A. Vrolijk.

Op dezelfde datum werden te Dordrecht ingezegend: Pieterella Johanna en Jannetje v. d. Velden, dochters van Willem H. H. v. d. Velden en Jacoba Schoor; Wilhelmina Cornelia en Cornelia v. d. Mijle, dochters van Jacob v. d. Mijle en Krijntje v. Eynsbergen.

Op 2 April j.l. werden te Amsterdam ingezegend: Edgar Stoter, zoon van Edgar Stoter en Adriana A. Lagerwey; Maria Jacoba en Evert Hoole, dochter en zoon van Hendricus J. M. Hoole en Johanna Sickman; René en Arthur v. Houten, zoons van Hendrikus C. v. Houten en Elisabeth Budde; Helena Christina en Eduard George Gobel, dochter en zoon van Christiaan Gobel en Francisca W. M. Horst.

GEORDEND.

Op 12 Februari j.l. werd te Arnhem Wilhelmus Mathijssen Jr. tot Diaken geordend.

Op 7 Maart j.l. werd te Utrecht tot Leraar geordend: Hendrikus Hartman.

Op 12 Maart j.l. werden te Harlingen Klaas Koster en Meindert Pol tot Diaken geordend.

Op 2 April j.l. werd te Amersfoort Johannes E. D. Nievaard tot Leraar geordend.

Op dezelfde datum werd te Hengelo tot Diaken geordend: Wilhelmus Kuipers.

WIJZIGINGEN IN BESTUREN.

Op 27 Maart j.l. werd Oud. James E. Denos eervol ontslag verleend als President van het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur in de Zending. In zijn plaats werd aangesteld Oud. Glenn E. Lloyd.

GEHUWD.

Op 29 Maart j.l. werd in het kerkgebouw te Haarlem het huwelijk ingezegend van Catharinus van Alphen en Martha Lakerveld. De huwelijksinzegening door de president der Zending, John P. Lillywhite, vond onder grote belangstelling plaats. Het Haarlemse koor zong het bruidspaar toe.

Op 5 April j.l. werd in het kerkgebouw te 's-Gravenhage het huwelijk ingezegend van Dingeman A. Dingemanse en Christina L. Gardenier. Ook bij deze huwelijksplechtigheid, die eveneens door President John P. Lillywhite werd voltrokken, waren vele leden en familieleden aanwezig.

Wij wensen deze paren zeer veel geluk toe op hun verdere levensweg en smeken de Heer hen te leiden in de paden van recht en gerechtigheid.

GOUDEN HUWELIJSFEEST.



Op 25 April a.s. hopen Oud. en Zr. Leendert Schippers-Boerstra. Binnenmolensteeg 17 te Tiel, de dag te herdenken, waarop zij voor vijftig jaar in het huwelijk traden. Br. en Zr. Schippers, die bijna hun gehele leven in Schiedam hebben gewoond, zijn reeds vele jaren getrouwe leden der Kerk. Oud. Schippers is dan ook een grote steun voor de gemeente Schiedam geweest. Iedere Zondag vond hem trouw op zijn plaats in de kerkzaal, waar hij altijd zorgde voor de goede orde in het gebouw.

Wij wensen dit gouden paar een zeer gelukkige en prettige dag

temidden van hun kinderen, en spreken de hoop uit, dat zij nog vele jaren van een rustige en gelukkige levensavond mogen genieten.

EEN GELOOFSELIDENIS

VOOR IEDERE DAG

*

Ik geloof in mijn taak. Deze moge dan gering zijn, zij is echter geheel van mij. Bovendien heeft God mij die taak gegeven. Hij heeft met mijn leven een bedoeling ten aanzien van Zijn plan betreffende de vooruitgang der wereld. Het is misschien geen voorname plaats, maar jarenlang ben ik op een bepaalde wijze gevormd om een zeker aandeel te hebben aan de wereldarbeid. Ja, ik geloof in mijn taak. Dat ik haar trouw moge blijven, en trouw aan mijzelf en aan God, Die mij deze taak toevertrouwde.

Ik geloof in mijn medemens. Hij is het niet altijd met mij eens. Het zou jammer zijn als het wél zo was, want er zijn dingen, waarvan ik vroeger zeker meende te zijn, die ik al sinds lang niet meer geloof.

Ik geloof in mijn land. Ik geloof er in omdat het door mijzelf en mijn medemens is gemaakt. Als het niet het beste land ter wereld is, komt dit, omdat ik niet ben wat ik behoort te zijn.

Ik geloof in mijn tehuis. Het is niet rijk. Sommigen zou het niet bevreemden, doch het bevat kostbaarheden, die op geen enkele markt ter wereld te koop zijn. Het motto in mijn familiekring is dienen, de beloning daarvan liefde. Er is op de gehele aarde geen enkele plek, die dit tehuis kan vervangen. Alleen de hemel zal beter zijn, want daar woont een Vader, Die oneindig wijs, geduldig en teder is.

Ik geloof in het heden. Het is alles, wat ik heb. Het verleden is alleen van waarde als het 't heden mooier en vrijer maakt. De kansen van morgen hangen af van wat ik heden doe: daarom moet ik de dag van heden wél besteden.